No. 1654 — Zaterdag 11 September 1915. — 32ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag. Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4, Overzijde.
DRUKKER: B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.— Afzonderlijke nummers fl. 0.15. Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

DE OORLOG.

We staan aan den vooravond van een gewichtigen slag. Czaar Nicolaas heeft persoonlijk 't opper-commando zijner troepen overgenomen. Dit feit valt samen met een gelukkig optreden der Russen, zoowel in het Noorden als in het Zuiden.

In het Noorden waren de Duitschers al dicht bij Jacobstadt, dus al weer verder naar het Zuid-Oosten langs de Duna, genaderd, maar de Russen waren zoo fortuinlijk het Duitsche leger tot staan te brengen.

In Gallicië ging het hun nog beter. Nabij Tarnopol, Zuid-Oostelijk van Lemberg gelegen, zijn ze de Duitschers voor geweest. Dezen maakten aanstalten om in den nacht van 7 op 8 September de Russen aan te vallen, maar de Russen begonnen reeds 's middags te voren een uitval te doen. Een verwoed gevecht volgde, dat echter afliep ten voordeele der Russen die een paar honderd officieren en eenige duizenden soldaten gevangen namen. Het getal dooden en gewonden was daarenboven ook zeer groot. Dertig kanonnen, waaronder 14 van groot caliber, vielen hun in handen. Toen de Duitschers echter met groot geschut begonnen te werken, konden de Russen daar niet tegen op en moesten van een achtervolging hunner tegenstanders afzien. Bij Grodno zaten de Russen leelijk in de klem en konden zich slechts redden door opuleuw de stad, welke ze verlaten hadden, binnen te trekken.

Aan het Westelijk front mogen we misschien ook iets bizonders verwachten. Grl. Joffre is namelijk aan het Italiaansche front geweest op bezoek bij Grl. Codorna. Was dit puur beleefdheid, of wijst dit op onderling overleg?

't Blijft anders sukkelen in België en Noord Frankrijk. Veel geschut en bombardementen, ook uit vliegtuigen, maar met dat al de Duitschers zitten nog altijd in Ostende en willen er maar niet weg.

De Zeppelins zijn weer eens het Kanaal overgestoken en hebben aan de Oostkust van Engeland hier en daar bommen laten vallen, ook boven Londen. Een benzine-bergplaats is in brand gevlogen en eenige menschen werden gedood, anderen gewond. Van groote schade hooren we niet.

Op hun beurt vliegen de Verbondenen boven de stations, hangars, ammunitiemagazijnen der Duitschers.

De duikbootenoorlog is nog lang niet uit. De Engelsche Paketboot *Hibernian* en de Fransche transatlantiek *Bordeaux* werden deze week getorpedeerd, behalve nog verschillende andere kleinere schepen.

Zonder ongelukken komen de duikbooten er echter niet af. Reeds ± 50 werden er vernietigd.

Een verblijdend bericht bereikte ons draadloos via Trinidad: Dat namelijk President Wilson geacht wordt zich aan te sluiten bij Z. H. den Paus in diens vredesbemoeiingen.

Daar zullen de Amerikaansche kranten de volgende week wel wat meer over hebben.

Nederland Neutraal.

Begrijpelijkerwijs hebben de verklaringen van den Engelschen minister Churchill, dezer dagen aan een correspondent van de „N. Rott. Crt." over ons land afgelegd, veel belangstelling getrokken. Dat is te begrijpen, wijl uit verschillende omstandigheden bleek, dat die verklaringen zijn te beschouwen als uitlatingen van het geheele ministerie.

Vooral deze omstandigheid, maar ook de inhoud, was oorzaak, dat men zich hier en daar, blijkens beschouwingen in de pers, door de Engelsche verklaringen in slaap heeft laten wiegen. O. i. is er geenszins reden tot geruststelling. Er blijkt integendeel uit het interview, dat we nog steeds op onze hoede moeten zijn.

Zeker, de gevoelens van Dh. Churchill te onzen opzichte zijn welwillend en we gelooven ook wel, dat op 't oogenblik zoowel Engeland als Duitschland van onze neutraliteit profiteeren en een van beide in groote moeilijkheden zou komen, als wij ons aan de zijde van één der oorlogvoerende partijen zouden scharen. Zoowel Engeland toch als Duitschland zou, zoo het door het thans neutrale Nederland kon manoeuvreeren, ongerekend nog onze hulp, den vijand ontzaglijk kunnen schaden.

Desniettegenstaande zullen wij wijs doen, ons niet door mooie verklaringen van buitenlanders van de wijs te laten brengen, maar ons eigen belang voor oogen te houden.

Daar zijn verschillende redenen voor. We behoeven dan nog niet aan te halen vermoedens als de „Nordd. Alg. Ztg." ten berde bracht, dat Engeland de kust van Calais tot de Schelde zou verlangen en dergelijke meer. Er is in oorlogstijd zeker niet veel op vriendschap te bouwen, want die kan spoedig verkeeren, maar zoolang er, zoo rondweg en met zulke waarborgen omkleed, woorden van vriendschap gesproken worden, behoeven we die woorden toch niet rechtstreeks in twijfel te trekken, vooral niet, als, gelijk gezegd, die woorden samengaan met het belang van hem, die ze spreekt.

Maar, en hier komen we aan de keerzijde der medaille, Churchill en alle Engelsche ministers mogen achtenswaardige politici zijn, het zou de eerste maal niet wezen, als hun woord moest wijken voor politieke noodzaak. Het gebeurt meer, dat politici van meening veranderen en dat ze vandaag wit zien, wat ze gisteren nog zwart heetten. Een verklaring, hoe officiëel ook, bindt hen niet zoo, dat ze morgen de zaken niet weer anders kunnen bekijken. De Ouden zeiden reeds: Salus rei publicae suprema lex, het heil van den Staat is de hoogste wet. Dit wordt ook in oorlogstijd blijkbaar aan allen kant zóó verstaan, dat men allereerst op het belang van den eigen Staat let. Gaan de belangen van anderen daarmee samen, opperbest; maar komen anderen in den weg te liggen, dan schijnt het zaak, voor eigen heil die uit den weg te ruimen.

Daarbij, het liberale ministerie in Engeland heeft alvast water in den wijn moeten doen en eenige conservatieve leden opnemen; wie waarborgt, dat niet spoedig andere stuurlui aan 't roer zitten, dat er b. v. menschen gaan regeeren, die ten opzichte van 't inpalmen van kleine landen er geheel andere inzichten op na houden. Die zijn er in Engeland geweest, nog niet zoo heel lang geleden.

Verder zijn er, behalve Engeland nog andere landen, die in deze meespreken. Nog deze week hebben we herinnerd, dat er juist in Frankrijk en België stemmen opgaan om maar krasweg vergoeding voor België te zoeken door een stuk van Nederland in te palmen. Die stemmen kwamen van particulieren, maar op die manier wordt de publieke opinie voorbereid. Dat zulke uitingen herhaaldelijk, ondanks de censuur ginds, aan den dag treden, zegt toch wel wat, en maant minstens tot voorzichtigheid onzerzijds aan. Er blijkt alvast uit, dat de gevoelens van Dh. Churchill: „het zou tegen het diepste wezen van de zaak indruischen, om een land als Nederland slecht te behandelen of te dwingen met bedreigingen of met geweld, nu of later, en onder wat voorwendsels of omstandigheden ook," toch niet geheel en al door alle bondgenooten gedeeld worden. Dat er voor het tegenovergestelde bij die bondgenooten straffeloos propaganda gemaakt wordt, stemt tot omzichtigheid.

Als we daarbij in acht nemen, dat de Engelsche minister, ondanks alle geruststellende verklaringen, toch met het volgende begon:

„De heer Churchill verheelde mij zijn opvatting niet, dat, aardrijkskundig en strategisch beschouwd, de territoriale regeling aan den Scheldemond hem onnatuurlijk voorkwam. En zij had de zaak der bondgenooten zonder twijfel geschaad. Indien Antwerpen transporten langs de Schelde had kunnen toegevoerd krijgen, had het niet behoeven te vallen; het Belgische leger zou op de Nethe-linie hebben kunnen standhouden in plaats van op de Yser-linie;"

dan vragen we ons af, of in die passage van het interview eigenlijk niet het zwaartepunt ligt. Nederland is vrij, Nederland mag neutraal zijn, niemand kan Nederland daarover iets ten laste leggen, maar... naar de meening van Churchill (en blijkbaar naar die van 't Engelsche kabinet) is „de territoriale regeling aan den Scheldemond onnatuurlijk." Die uitlating klinkt minstens ver van geruststellend. Vooral ook in verband met de meening, in Frankrijk gepropageerd.

Als de Entente definitief wint — en men vertrouwt er aan de over zijde der Noordzee ten stelligste op, wie weet, wat men nog met ons voor heeft. De mooiste woorden van Churchill, noch het motief dat hij nu voor den strijd van Engeland aanvoerde (België's onafhankelijkheid) zijn waarborg voor onze algeheele en blijvende veiligheid.

Het zou echter, ondanks de zekerheid, waarmee men aan beide zijden zegt te zullen winnen, ook goed kunnen zijn, dat niemand victorie kraait. Zinspeelt men niet van verschillende kanten op remise, op onbeslist blijven van den strijd? Wat er dan terecht zal komen van België, van Polen, kortom van de kaart van Europa, is niet te zeggen, maar evenmin valt uit te maken, of Nederland dan in 't gedrang zou kunnen komen. Op congressen, waarbij zulke kaartherziening ter hand genomen wordt, pleegt men nog al nonchalant met kleinere landen om te springen. En geen enkele partij heeft het dan voor 't zeggen, of van eenig land een stuk genomen zal worden of niet. Zelfs Engeland zou in zulk geval niet geheel zijn zin kunnen krijgen, omdat er dan immers met compromissen gewerkt moet worden, die uit den aard der zaak meebrengen, dat ieder wat van zijn plannen opoffert. Naar de meening der kleine Rijken wordt dan liefst niet gevraagd. En evenzeer als het in 1815 in de lijn der Mogendheden lag Holland gelukkig te maken met geheel België, zou het nu in hun plannen kunnen te pas komen, dat België een stuk van Nederland inslikte, waarbij meteen de „territoriale regeling aan den Scheldemond," welke Engeland, de „beschermer der kleine natiën," zelfs „onnatuurlijk" vindt, in orde gebracht zou worden.

Intusschen, ook dit feit, dat de geciteerde uitlating van Churchill er ons toe noopt op onze hoede te blijven, mag een reden zijn hem dankbaar te wezen voor zijn openhartigheid.

Wat men dan ook uit het interview halen kan, één ding dunkt ons zeker, dat we nu als voor waakzaam moeten zijn en dat er niets van kan komen, tengevolge van deze verklaring, ons leger naar huis te zenden, zooals „Het Volk" al aanstonds voorstelde. Dit blad heeft wel eens minder vertrouwd op verklaringen van politici en diplomaten.

Toch blijkt wel uit de rondborstige verklaring van Churchill, dat „niemand het recht heeft Nederland van zijn onzijdigheid een verwijt te maken" — verklaring welke ongeveer in gelijke woorden herhaaldelijk van Duitsche zijde is afgelegd, — dat men onze neutraliteit thans over en weer op prijs stelt. Onze Regeering heeft de juiste handelwijze gevolgd; hare eigen rechten verdedigend heeft zij geprotesteerd, waar men die te na kwam, 't zij links of rechts. Dat men nu wederzijds haar correctheid erkent, stemt tot vertrouwen. Ook voor eventueele diensten bij vredesonderhandelingen. Ware onze onzijdigheid ook maar bij ééne partij verdacht, dan kon er nooit van vredesonderhandelaar sprake zijn. Thans kunnen we constateeren, dat onze houding nog bij geen enkele partij officiëel verdacht is. Zooals herhaaldelijk bleek, kan zulks van Amerika niet gezegd worden. Zou er dus sprake van komen, dat er bemiddeling noodig is om den vrede te bewerken, dan blijft ons land, naast Z. H. den Paus, de eerstaangewezene.

De Residentiebode.

De electrische grensafsluiting.

Men schrijft van de Belgische grens:

Zaterdagavond was het gedeelte der hoogspanningsleiding tusschen station Baarle-Nassau-Grens en Castelré aldaar gekomen en in den nacht van Zondag op Maandag zou ze voor de eerste maal onder stroom staan. „Het is van de Duts niets dan bangmakerij!" zeiden vele Belgische grensbewoners. „we gaan er dóór, evenals vroeger!" Maar toen Maandagmorgen het praatje liep, dat er bij Castelré iemand „aan den draad hing," konden ze zich overtuigen van de verschrikkelijke uitwerking dezer zeker doodende leiding. We besloten eens te gaan kijken en kwamen bij Baarlebrug aan de grens. Een onzer daar dienst doende landweermannen wilde ons wel een eindje geleiden en vertelde ons een en ander. Omdat velen een geheel verkeerde voorstelling van deze afsluiting hebben, willen wij ze hier even beschrijven.

Op een afstand gezien, vertoont ze zich als een heg van draad- en paalwerk. Van heel verre ziet men reeds de witte bekendmakingen der Duitschers, waarop in drie talen is aangebracht: „Hoogspannings-leiding, levensgevaar!" Er zijn drie stellen draden naast elkaar aangebracht. Het middelste stel is voor de geleiding: op 1½ meter afstand staan vierkant gezaagde eiken palen, het ondereind voor de soliditeit zwart geteerd, in den grond, waaraan vijf draden zijn gespannen tot op een hoogte van ongeveer 2 meter. Daarboven in hetzelfde loodrechte vlak zijn nog twee draden aangebracht, en wel aan stevige palen, van de soort als onze telefoonpalen, die op ongeveer 40 meter afstand in de rij eiken palen staan. De hoogspanningsleiding telt dus zeven draden. Elke draad is aan elken paal bevestigd door middel van een isolator. Kijkt men er langs, dan ziet men een lange breede lijn der witte isolatoren. Aan weerskanten van dit stel geleidingsdraden, op 1½ meter afstand, is aangebracht een stel veiligheidsdraden: vier dikke draden aan stevige palen ter manshoogte. Deze draden dienen alleen voor de veiligheid; men kan dus niet tegen de leiding loopen, of men moet zich eerst tusschen de aan weerszij loopende beschermingsdraden heenwerken. Wie met den draad in aanraking komt, heeft dit te wijten aan eigen schuld.

Het geheel vertoont zich als solied en stevig. „Het is gemaakt, om er eenige jaren te staan," zeide ons een Belg. Wij stonden verbaasd over dit werk der Duitschers: het is geen kleinigheid, om op zulke wijze de geheele Noordgrens van België af te sluiten.

Aan de Belgische zijde van de leiding staan op afstand tot afstand een Duitsche landweerman, met het geweer op den schouder en den punthelm op het hoofd. Wij maakten een praatje met een dezer posten. Hij vertelde ons o. m. dat de draad van 's avonds 7 tot 's morgens 7 onder stroom stond en dat de sterkte van den stroom 2000 volt bedroeg. Deze posten waren allen Rheinlanders uit de buurt van Keulen. Wat verder kwamen we aan de plaats, waar dien nacht een man „aan den draad had gehangen." De Duitschers hadden het lijk al weggenomen en naar Wortel overgebracht, waar het den volgenden dag op het kerkhof zou worden begraven. Bij de leiding lag nog het laddertje van dennenboomen, waarmee de man waarschijnlijk heeft beproefd over te klimmen. Een daar staande Duitsche post beweerde, dat het slachtoffer een Franschman was: de Belgen echter houden vol, dat het iemand uit Oostwalle was. Een daar aanwezige Belg, die thans veilig te Castelré verblijft, kon niet nalaten, tegen iedereen zijn afschuw uit te drukken „over dezen afschuwelijken moord der Duitschers."

Onze meening is, dat er nog veel slachtoffers zullen vallen, wanneer de Belgen doen, wat zij zeggen, n.l. dat zij er overheen zullen klimmen of er onder doorgraven.

De vreeselijke uitwerking der 42 cM. kanonnen.

De officier van gezondheid Leeghintseff — die met den rang van majoor dient bij het Russische leger — heeft, volgens een mededeeling van de „Exchange Telegraph Cy." het volgende verklaard:

Zeven achtsten van de wonden die in den grooten veldslag in Galicië welken Lesghintseff had meegemaakt — aan Russische zijde zijn veroorzaakt, waren geslagen door granaten, van welke de helft door grootkaliber granaten; de overige wonden waren veroorzaakt door de projectielen uit veldhouwitzers en veldkanonnen, d. o. begrepen kartetsen. Geweerkogels — zeide deze autoriteit — spelen geen rol. Het geweer is infanteristen-speelgoed. De infanterist vecht niet. Zoodra het zware geschut met vechten klaar is, komt de infanterist en bezet de loopgraven, die de zware kanonnen voor hem hadden genomen.

De uitwerking van 42 cM. kanonnen van Skola, bekend als „de Pilseners" is erger dan de uitwerking der Dikke Bertha's van Krupp. Het Skola-projectiel weegt 2.800 (Eng.) pond. De normale schoots-afstand is 7 K.M. In zachten grond dringen de projectielen 20 vt. door voor zij tot ontploffing komen. Twee seconden na het inslaan volgt de explosie. De „Pilseners" zijn houwitsers en verschillen — behalve in diameter van de loop — weinig van de 42 cM. mortieren van Krupp.

Een Pilsener-granaat doodt allen binnen een kring van 150 M., en velen buiten dien kring. Enkel reeds door den gasdruk worden de zoldéringen en muren van bomvrije ruimten ingedrukt. Dozijnen menschen die ontsnappen aan de rondgeslingerde metaalscherven, steenbrokken en zandstortingen worden gedood, verminkt of blindgemaakt door den luchtdruk. Lieden die zich dicht bij de plaats van inslaan bevinden, worden in stukken gereten. De lichaamsholten worden met gassen van hoogen druk gevuld en het vleesch wordt daardoor vaneen gerukt. Somtijds worden een man de kleeren van het lichaam gescheurd en vindt men aan het lijk enkel nog de schoenen. Van die kleeren worden dan niets meer teruggevonden, enkel kleine metalen voorwerpen worden nog aangetroffen. Slaat de granaat heel dichtbij in, dan smelten geweerloopen af, als waren zij door den bliksem getroffen. Lieden, die bij zulke ontploffingen totaal verdwijnen, worden dikwijls als vermist opgegeven, omdat het bewijs van hun dood niet te leveren valt.

Nachtelijke Vuurteekens.

De oorlogscorrespondent in 't Westen, van de „Norddeutsche Allgemeine Zeitung" schrijft:

Het is na middernacht. De rumoerige stad werd plotseling in duister gehuld, omdat naderende vijandelijke vliegers gerapporteerd waren.

Op straat is het zoo donker, dat men naar den weg moet tasten. Maar onafgebroken vloeit de stroom van troepen. In een kleine lichtstreep van een kaars voor de poort van het hotel, waar de officieren wonen, komen de beelden van hen, die langs de straat trekken, als op een mat glas. Soldaten, die uit den slag komen. Soldaten, die naar den slag trekken. Met zwaren, vasten stap.

Uit het verwarde lawaai van komenden en gaanden, van ruiter-afdeelingen en wagen-kolonnes, motorfietsen en dreunende lastwagens, klinken een paar heldere geluiden, die zich vereenigen en luider worden Het is een lied, dat uit honderden sterke kelen klinkt, een soldatenlied. Een bataljon, juist met den trein aangekomen, trekt voorbij, om naar het slagveld te gaan. Jonge, ach zoo heldere jonge oogen fonkelen. Zij zingen uit volle borst het refrein van Duitschlands overwinning. De achtersten kunnen de woorden niet hooren, die de voorsten zingen, maar steeds wordt tegelijkertijd het krachtige refrein ingezet. Ammunitiewagens rollen krakend over de keien. De ruiten rinkelen. Daartusschen dragen de roode-kruis auto's zacht, voorzichtig en vlug hun last naar de verbandplaatsen. Steeds komen en gaan er ziekenwagens. Er wordt vannacht zwaar gevochten. De vijand doet een ernstigen aanval Weer nadert de marsch-stap van nieuwe compagnieën, dreunt voorbij en sterft weg in de verte.

Van den Lorette-heuvel rolt dof kanongedonder. Als de schriftteekens van de draadlooze telegrafie roept dit kanongedonder de menschen op tot den strijd, hier de onzen, die in onuitputtelijk aantal naderen, ginds de Franschen, die er alles op zetten om ons terug te dringen. Het kanongebulder is als een electrische golf, die de zenuwen opzweept. . . . .

De correspondent vertelt dan verder hoe hij in een toren klimt en daar post vat om uit de verte in den donkeren nacht iets te zien van den strijd om den Lorette-heuvel.

. . . De geheele horizon is vol rijen van dansende lichten.

In de loopgraven, die men van hier niet ziet, zooals men niets ziet als lichten, die in het duister zwemmen, ligt Fransche en Duitsche infanterie, klaar voor den aanval, loerend op elkaar. En opdat niemand in het duister verrast wordt, laten zij lichtkogels opstijgen, die het terrein tusschen de loopgraven met licht overgieten. Als bellen in een glas mineraalwater zoo borrelen de lichtkogels op. Krijtachtig wit-blauw, stekend, dat het de oogen pijn doet, zoo zijn de Duitsche lichtkogels. De Fransche met melkachtig-rooden glans. Dozijnen witte en roode kogels hangen tegelijkertijd in de lucht. Zij zoeken in lang front de wederzijdsche stellingen af. Zij wervelen in dichte massa's door elkaar. Zij dansen op de maat van het kanongedonder, zoodat men zou kunnen denken, dat zij gelijk met het projectiel uit den loop geschoten werden. Dan weer zijn ze veel talrijker dan het aantal projectielen, dat in trommelvuur afgeschoten wordt. Zoo talrijk, alsof Paulus in den hemel signalen wil geven, hoeveel zielen in één minuut de aarde verlaten, hier in dezen strijd.

Dit is het spel van licht in den nachtelijken slag. Een vuurwerk op mijlen afstands, zooals het nooit ontstoken werd bij een feest van den vrede. Iedere lichtschijn doet de ziel pijn. Ze is als de groet van een man, die sterft.

De hulp der Kleurlingen.

Een der correspondenten van de N. C. schrijft:

Nu er dagen van geducht vechten in de buurt van Dixmuiden achter den rug zijn en de strijd zich op dit punt de eerstkomende dagen wel niet zal herhalen, begaf ik mij eens achter en langs het front, waar ik o.a. de kleurlingen zag. Die zijn er nu van allerlei slag. De Engelschen en de Franschen hebben hen als hulptroepen aangenomen, en het moet gezegd: zij verstaan hun handwerk goed. Doch of Europa op den duur van die hulp veel pleizier zal beleven is een andere quaestie. Ik bedoel dit: dat zij de kennis der moderne manier van oorlogvoeren, hier opgedaan, zich wel eens ten nutte konden maken om Azië en Afrika er mee te dienen. Vooral onder de gegradueerden merkt men zeer goed, dat ze niet uit zuivere liefde voor den heerscher, die hun landen bestuurt, in het veld staan. Men behandelt hen dan ook met groote onderscheiding. Ik knoopte met enkelen een gesprek aan; de meesten verstaan Fransch of Engelsch, sommigen spreken zelfs gebroken Vlaamsch. Die lui leeren trouwens wondervlug. Een dergenen waarmede ik een gesprek aanknoopte, verhaalde mij zelf, dat ze jaren lang niet begrepen, hoe het mogelijk was, dat hun toch groote landen zoo door een klein troepje vreemden konden beheerscht worden. Doch hier had hij het geleerd. Zie, zeide hij, hoe hier lieden van verschillende landen samen strijden tegen den indringer. Bij ons vochten we altijd tegen elkander. Een prachtkerel, een Arabier was het, die mij dat zeide. Hij keek mij daarbij aan, als wilde hij zeggen: wacht maar, als ik levend terug kom, zal ik het ze ginds wel anders zeggen! Ze voelen zich hier op het slagveld; ze weten zeer goed, dat ze in den afgeloopen winter meermalen Duinkerken en Calais hebben gered. Ik geloof dan ook, dat Engeland en Frankrijk het paard van Troie hebben ingehaald met hun gebruik van kleurlingen. Ook sprak ik zoo nu en dan met de andere reservisten, en had het over de economische verhoudingen in hun landen voor den oorlog. Velen gaven niet onduidelijk te verstaan dat, als eenmaal de vijand buiten de grenzen was, ze dan wel een woordje wilden meespreken over den toestand in het binnenland.

De slag in Argonne

wordt van Duitsche zijde nog steeds een groote overwinning genoemd. Er is zelfs een dank-godsdienstoefening gehouden, waarna toespraken werden aangehoord en onderscheidingen uitgereikt.

Uit Parijs wordt echter geseind:

Het officiëele Duitsche bericht van 14 Juli, waarin gewaagd wordt van een overwinning, door het leger van den kroonprins in Argonne behaald, is in strijd met de waarheid. Inderdaad is er sprake van een nieuwe mislukking van een poging der Duitschers, om door ons front heen te breken. Door overvloedig gebruik van verstikkende gassen hebben de Duitschers op enkele punten onze voorste linie kunnen overrompelen, maar de vijand was niet bij machte van zijn oogenblikkelijke vordering gebruik te maken. Onze tegenaanvallen wierpen hem terstond weder terug. Nergens zijn de Duitschers meer dan 400 meter vooruitgekomen. Hoogte 285, een wijle door de Duitschers bezet, werd onmiddellijk door ons hernomen. Geen enkel onzer veldkanonnen is vermeesterd of onklaar geschoten. De vijandelijke verliezen waren natuurlijk aanzienlijk."

De zaak schijnt dus ook nu weer te wezen, dat een zware aanval eenig succes opleverde, doch dat daarbij zóó ernstige verliezen werden geleden, dat de actie niet kon worden doorgezet, en hier en daar zelfs tegenaanvallen slaagden.

De Duitschers zeggen thans:

De Franschen hebben gisteren tot in den nacht herhaalde pogingen gedaan, om de door ons veroverde stellingen in 't Argonner dal (woud?) terug te veroveren. Hoewel zij veel munitie en sterke strijdkrachten, waaronder ook nieuwe, gebruikten, mislukten hunne aanvallen tegen het onwrikbare front van de Duitschers.

Op vele plaatsen kwam het tot verbitterde gevechten met handgranaten op korten afstand. Met ongewoon zware verliezen betaalde de vijand zijn vruchtelooze pogingen. Het aantal gevangen genomen Franschen steeg tot 68 officieren en 3688 man.

Het succes van onze troepen is zooveel te merkwaardiger, daar, volgens eensluidende verklaringen van gevangenen, de Franschen tegen den 14en Juli, den dag van het nationale feest, een grooten aanval tegen het front van de Argonnen voorbereid hadden."

Het is dus nu niet eens meer duidelijk, wie den aanval begonnen is.

Of wil men het Duitsche publiek er op voorbereiden, dat toch eigenlijk de overwinning slechts een negatief gevolg had?

Het laatste Fransche communiqué zegt:

Naar aanleiding van de beschieting van Veurne (Furnes) en Oostduinkerken door de Duitschers hebben de Franschen bij wijze van vergelding de Duitsche kantonnementen te Middelkerke beschoten.

Ten N. van Atrecht is de afgeloopen nacht vrij bewogen geweest. Ten Z. van het kasteel Carleul hebben de Franschen zich van een linie Duitsche loopgraven meester gemaakt. Rondom Neuville-St. Vaest en het Doolhof gevechten met handgranaten.

In het Aisne-dal vrij hevige artillerie-gevechten.

De aanval der Franschen in Argonne bewoog zich van de streek ten W. van den weg Binarville-Vienne-le-chateau tot Marie Thérèse. Verscheidene punten werden bezet. De aanval vorderde tot voorbij den weg van Servon en stelde de Franschen in het bezit van een boschje, genaamd het bosch van Beauraing. Na een reeks van tegenaanvallen slaagden de Duitschers er in, tusschen Marie Thérèse en Haute Chevauchée weer vasten voet in het bosch te krijgen.

Tusschen Frey-en-Haye en 't Priesterbosch is een poging der Duitschers om uit hun loopgraven te komen door geconcentreerd vuur en infanterievuur gestuit.

In de Vogezen een felle beschieting van Fontanelle.

Volgens bericht uit Calais zijn thans zooveel nieuwe Engelsche troepen aangekomen, dat de Engelschen een grooter gedeelte van het front voor hun rekening kunnen nemen en de Franschen het overige sterker bezetten."

Stormaanval.

Een medewerker te Berlijn schrijft: Hoe een stormaanval wordt voorbereid, vertelt levendig een soldaat te velde in de „Lok. Anzeiger."

De mijnwerpers met hun werpmijnen, die meer dan een mansgewicht hebben, worden ter plaatse gebracht. Wat dit beduidt, begrijpt men als men weet, dat daar ongeveer duizend man van de landweer voor noodig zijn, die dag aan dag, vele uren lang, dit zware tuig in de stellingen dragen. Is alles in orde, dan vindt, al naar de nauwkeurig op de kaart geteekende draadversperringen, gangen, sappen en mijnen, de indeeling der troepen voor de bestorming plaats, zoo dat iedere sectie en iedere nog kleinere groep precies haar gedeelte heeft en in de verwarring van den strijd geen vergissing kan voorkomen. Het tijdstip, waarop de artillerie begint te vuren, wordt aan de infanterie medegedeeld en daarvoor wordt alles in dekking gehouden. Ook zegt men den infanteristen op welken voorbereidende steun van de genie en van de artillerie zij kunnen rekenen.

Het samenwerken van deze drie wapens is zeer nauwkeurig uitgewerkt, waarbij met alle mogelijkheden rekening is gehouden. De genie doet aan iederen sectie-aanvoerder naar door patrouilles en vliegverkenning nauwkeurig voorbereide schetsen, mededeeling van alle loopgraven, standpunten enz., in het terrein dat bestormd moet worden, zoodat ieder reeds na het verlaten van zijn stelling een nauwkeurige voorstelling heeft van wat hij zal aantreffen en wat hij moet doen.

Iedere stormafdeeling krijgt bovendien een genie-soldaat als gids, die elken weg, elke stelling nauwkeurig kent. Er wordt ook voor gezorgd, dat bij de afwisselende phasen van het handgemeen, niets aan het toeval wordt overgelaten, maar dat voor alle mogelijkheden manschappen en gereedschappen klaar staan. Voor den storm worden bomvrije kazematten ingericht voor het hospitaal-personeel, welke met veraf leesbare borden zijn voorzien, zoodat de gewonden die nog loopen kunnen, niet te zoeken of te vragen hebben.

Met het oog op tegenslag laat men een aantal manschappen in de oude stelling en ook om mogelijke gevangenen weg te brengen.

Het tijdstip voor den storm nadert. Alles staat in de dekkingen gereed. In de voorste linies zijn slechts de waarnemers en bij hen de mannen met materiaal, om de telefoongeleidingen te herstellen, die ondanks alle voorzorgsmaatregelen in het begin van ieder gevecht worden vernield. Op de seconde af — alle klokken staan precies gelijk — beginnen de mijnenwerpers en de artillerie hun vernietigend vuur tegen de versperringen en loopgraven van den vijand, en op het gegeven teeken komt uit alle loopgraven de infanterie te voorschijn met haren trouwen genie-soldaat.

Het geweer omgehangen, de handen vol granaten en handgranaten aan den gordel, de geniesoldaten bovendien met draadscharen, stormen zij zoo snel mogelijk naar de vijandelijke stelling. Mijn-zoek commando's van de genie stormen met de anderen mee, om in de vijandelijke stelling naar nog niet ontplofte mijnen te zoeken en te verhinderen, dat de vijand ze als nog laat springen.

Is de vijandelijke stelling genomen en moet ze gehouden worden, dan moet de genie-soldaat met de infanteristen onmiddellijk de stelling voor de verdediging inrichten. Na het veroveren van een loopgraaf rekent men steeds binnen eenige uren op een tegenaanval.

Vaak vindt deze zóó snel plaats, dat onze mannen nog geen goede stellingen hebben en in een dergelijk geval moeten zij den vijand staande en uit de vrije hand schietend, ontvangen.

Een woord van generaal Snijders.

Dr. J. B. Schepers deelt in de Tel. mee, zelf generaal Snijders, den opperbevelhebber van land- en zeemacht op fort Vijfhuizen aan de bezetting te hebben hooren zeggen: „We waren geen dag te vroeg aan de grenzen, om den oorlog er buiten te houden," maar tevens, en het valt te betreuren, dat dit niet door de pers rondgebazuind is in alle hoeken en gaten van Nederland: „als wij vandaag — het was de 12de Mei l.l. — naar huis gaan en demobiliseeren, zijn wij morgen in den oorlog betrokken."

De vrijgesproken Dominicanen.

De Italiaansche krijgsraad in Bari heeft de vijf Dominicaner paters, die van spionnage waren verdacht, vrij gesproken. Hun onschuld is door deskundig onderzoek ten klaarste bewezen. Het lichtsignaal-apparaat, waarover zoo hoog is opgegeven, was inderdaad een tooverlantaarn; van correspondenties met Oostenrijk bleek niets waar, de som, welke den paters door den vijand zou zijn overhandigd, bleek een bedrag, dat vanwege den H. Stoel aan den bisschop van Antivari moest worden overgebracht. (Over dit laatste getuigde Z. Em. Kardinaal Gasparri) De openbare aanklagers moesten zelf de aanklacht als ongegrond intrekken

De vrijspraak werd door het publiek met gejuich begroet. De president der rechtbank verzocht toen, liever een hoera aan te heffen ter eere van het strijdende Italiaansche leger.

Z. H. de Paus en de onverdedigde steden aan de Adriatische Zee-kust.

Z. E de Kardinaal-Staatssecretaris heeft uit naam van Z. H den Paus tot Mgr. den bisschop van Rimini een schrijven gericht van den volgenden inhoud:

Doorluchtigst en Hoogw. Heer,

De angstige bezorgdheid, waaraan Uwe Doorluchtige Hoogwaardigheid in Haar brief van 30 Juni l.l. uiting gaf, met het oog op Hare geloovigen, die op zoo bejammerenswaardige wijze bezocht of bedreigd worden door de gruwelen van den oorlog, wordt niet alleen gedeeld door de overige hoogwaardige bisschoppen van de Adriatische kust, die zich, blootgesteld aan gelijke, en zoo groote gevaren, gehaast hebben hun bekommernis uit te storten in het hart van hun Algemeenen Vader, doch vindt ook een diepen weerklank in het hart des Pausen, dat al de droefheid van de menschelijke rampspoeden levendig medegevoelt. Z. H., die van het begin af van zijn onder zoo moeilijke omstandigheden gevoerd opperherderlijk bestuur voortdurend zijn gedachten erop gericht heeft om het vreeselijke Europeesche conflict te doen ophouden, of tenminste de verschrikkelijke gevolgen ervan te verzachten, schonk, zoodra Hij ook dit geliefde land in den oorlog betrokken zag, zijn aandacht aan zijn in zijn nabijheid wonende zonen met des te meer bezorgde belangstelling, naarmate de banden nauwer zijn, die hen vereenigen met de opvolgers van Sint Petrus en naarmate de monumenten van godsdienst en kunst, op dezen bevoorrechten bodem opgericht, een grootscher karakter dragen. Vandaar dat Z. H getrouw aan zijn zending van allerhoogste liefde, en ten zeerste bewogen door de harde beproeving, waaraan vanaf het begin der vijandelijkheden de steden van de Adriatische Zee kust meer dan alle andere, onderworpen waren, geen oogenblik geaarzeld heeft aan Zijne Keizerlijke en Koninklijke Apostolische Majesteit en aan de keizerlijke en koninklijke regeering van Oostenrijk-Hongarije als zijn vurigen wensch te kennen te geven, dat de tegenwoordige rampzalige oorlog gevoerd zou worden overeenkomstig de internationale wetten en in overeenstemming met de beginselen der menschelijkheid, en dat diensvolgens opene en onverdedigde steden, de kunstmonumenten, de gewijde kerkgebouwen en in het bijzonder het heiligdom van Loreto, de glorie en de schutse der Marken, van Italië en van de wereld, zouden worden geëerbiedigd.

Dan — indien tot dusverre het edele verlangen des Pausen ook al niet ten volle in vervulling is kunnen gaan, moge Uwe Doorluchtige Hoogwaardigheid zich toch ervan verzekerd houden, dat de liefde van Christus' plaatsbekleeder zich niet beperkt heeft tot het doen van den eersten stap. Ik kan U ook de verzekering geven, dat zij, eveneens wat de toekomst betreft, niet werkeloos zal blijven, in de vaste hoop, dat de sombere wolk, die boven het hoofd hangt zijner beminde zonen van dit diocees, moge wegdrijven, om plaats te maken voor de blijde atmosfeer van een rustig leven, en om — de Hemel geve het — veranderd te worden in de regenboog des vredes.

Dat intusschen het tot stand komen van dezen vrede verhaast worde door de gebeden en de werken van boete der priesters en geloovigen, vooral in deze bisdommen, waarover Z. H. met vaderlijke genegenheid al de gunsten des Hemels afsmeekt en waaraan Hij van heeler harte den apostolischen zegen schenkt. Met gevoelens van ware en bijzondere hoogachting noem ik mij, Doorluchtigst en Hoogwaardigst Heer

Uw dienaar,

Pietro Kard. Gasparri.

Het Oostenrijksch Ministerie van Buitenlandsche Zaken deelde den 13en Juli den apostolischen nuntius te Weenen het volgende mede, en verzocht Mgr. Scapinelli dit ter kennis van den H. Vader te brengen:

„Zoolang het heiligdom van Loretto en de omgeving daarvan van Italiaansche zijde niet voor militaire doeleinden wordt gebruikt, zal het niet slechts tegen aanvallen, maar ook tegen beschadiging door Oostenrijksch Hongaarsche troepen beveiligd blijven. Onder dezelfde voorwaarden zullen ook andere, aan den godsdienst heilige plaatsen nooit aan de aanvallen der troepen worden blootgesteld, en zelfs voor elke toevallige beschadiging beveiligd zijn, tenzij door de omstandigheid, dat in hare nabijheid van de zijde van het Italiaansche leger toebereidselen worden gemaakt of operaties plaats hebben, die onder het bereik onzer krijgsverrichtingen vallen."

De Lusitania.

Vanwege de Engelsche legatie wordt het volgende medegedeeld:

„Het verslag van het Hof, onder voorzitterschap van Lord Mersey, benoemd tot vaststelling van de omstandigheden, onder welke de „Lusitania" is vernietigd, is verschenen. Het Hof stelt vast, dat het verlies van het schip en de menschenlevens werden veroorzaakt door torpedo's, afgevuurd door een onderzeeër van Duitsche nationaliteit, en dat de daad niet uitsluitend geschiedde met de bedoeling, het schip te laten zinken, maar eveneens met de bedoeling het leven van de zich aan boord bevindende menschen te vernietigen. Het Hof nam aan, dat het schip was voorzien van bootruimte voor 2605 personen, terwijl er 1959 personen aan boord waren.

De booten, zwembuizen en reddingboeien waren den 17en Maart te Liverpool nagezien vanwege de Kamer van Koophandel en nog eens den 15en April door den emigratie-ambtenaar van deze Kamer, en de booten waren nagezien door den scheepstimmerman bij den aanvang van de terugreis. Sedert de oorlog is uitgebroken zijn door de maatschappij aan de bemanningen belooningen gegeven om deze op te wekken zich te bekwamen in de behandeling der booten, en het succes van deze gedragslijn is gebleken uit eenige voorvallen van moedig optreden na het ongeluk door leden van de bemanning.

Onder de passagiers bevonden zich 944 Engelschen, van wie er 584 zijn omgekomen, 159 Amerikanen, van wie er 124 omkwamen, de rest was van 17 andere nationaliteiten; 77 ervan zijn omgekomen. Het aantal geredden bedroeg 472. Het gedrag van de passagiers was gedurende de geheele ramp prijzenswaard. De lading was in 't algemeen gewone lading, maar een deel ervan bestond uit 5000 kisten patronen, die op de douanelijsten vermeld waren. Ze waren goed opgeborgen, voor in het schip, ongeveer op 45,5 meter afstand van de plaats waar de torpedo trof. Er waren geen andere ontplofbare stoffen aan boord van het schip

De Duitsche regeering heeft beweerd, dat de „Lusitania" met gemaskeerde kanonnen bewapend was, dat zij geoefende kanonniers en speciale ammunitie aan boord had, dat zij Canadeesche troepen overbracht of dat zij de wetten der Vereenigde Staten schond. Deze beweringen zijn verzinsels zonder eenigen grond. Zij had geen kanonnen of geoefende kanonniers aan boord en evenmin schond zij eenige wet der Vereenigde Staten. Wat de waarschuwing aan de passagiers aangaat, voordat zij vertrok, die in sommige kringen wordt beschouwd als een soort van verontschuldiging voor den moord die daarna op hen gepleegd is, daaruit blijkt alleen duidelijk, dat het opzet om de misdaad te plegen aanwezig was en de beraming ervan plaats had, vóór dat het schip zee koos. De Cunard-Maatschappij had kort nadat de oorlog uitbrak, uitgemaakt, dat zij ondanks de vermindering van het verkeer zeer wel een groot schip per maand kon laten

varen, indien de ketel-energie met ¼ werd verminderd. Diensvolgens werden 6 van de stoomketels der „Lusitania" afgesloten en het schip begon sinds November 1914 op deze wijze te varen. Het resultaat was een vermindering van haar snelheid van 24,5 tot 21 knoopen, maar zij was nog steeds het snelste transatlantische schip en naar 's Hofs oordeel was de vermindering van de snelheid van het schip van geen beteekenis en onder de gegeven omstandigheden van pas. De aanval van den onderzeeër was een daad van moord, aangezien hij geschiedde met de voorbedachte en in geen enkel opzicht te rechtvaardigen bedoeling om de menschen aan boord te dooden. De Duitsche autoriteiten, omtrent het oorlogsrecht ter zee, stellen zelf zonder eenigen twijfel vast, dat ofschoon in sommige gevallen de vernieling van een vijandelijk handelsschip geoorloofd kan zijn, steeds de verplichting bestaat, eerst de levens van de lieden aan boord in veiligheid te brengen. Het Hof nam aan, dat er geen ontploffing plaats had van eenig gedeelte der lading."

Polen.

Het Poolsch Persbureau verzocht plaatsing voor het volgende:

Op het oogenblik, waarin wij deze regels schrijven, zetelt te Petrograd een commissie met het doel te onderzoeken, welke maatregelen te nemen zijn, om de beloften door grootvorst Nicolaas door zijn aan de Polen gericht manifest afgelegd, te verwezenlijken. Onder de leden dezer commissie bevinden zich de officiëele vertegenwoordigers der regeering: Prins Schtcherbatoff, minister van binnenlandsche zaken, alsmede de eerste minister Goremykine, die tevens voorzitter is. Het doel is uitwerking van het ontwerp voor het zelfbestuur van Polen.

Dit ontwerp, waarover thans wordt beraadslaagd, werd einde Juni in de „Rouskoie Slowo" gepubliceerd.

De hoofdpunten luiden:

1. Polen zal door een vice-koning worden geregeerd, bijgestaan door een raad, waarvan de helft der leden Polen zijn, die door het volk als vertegenwoordigers van steden en provincies worden gekozen. De verkiezing dezer vertegenwoordigers moet telkens door den vice-koning worden goedgekeurd. De andere helft zal van ambtswege door de bevoegde autoriteiten worden benoemd. De regeling van het onderwijs wordt in handen der Polen gesteld.

2. Het leger, de rechtspraak, financiën, posterijen, spoorwegen en alle andere verbindingswegen staan niet onder toezicht van dezen Raad.

3. De Polen kunnen tot alle openbare functies worden toegelaten, onder voorwaarde dat zij de Russische taal beheerschen.

4. De Poolsche taal zal bij elken tak van beheer, alsmede bij de rechtbank worden toegelaten; echter moet het op schrift gestelde rechtsgeding in de Russische taal zijn gesteld.

5. De Poolsche taal zal bij het onderwijs worden toegelaten, d.w.z. slechts op die scholen, die nog zullen worden opgericht. De thans bestaande scholen zullen voor de Russische bevolking worden gereserveerd.

Vergelijkt men dit ontwerp met andere, dan komt het 't meest met het voor Galicië ontworpen programma overeen. Galicië echter maakt een deel van Oostenrijk-Hongarije uit, een staat, die uit verschillende nationaliteiten is opgebouwd, waar de Polen als gelijkstaand volk grooten invloed bezitten; bovendien is daar de opperste macht in den grond voorstander van decentralisatie en deze decentralisatie neemt steeds toe Juist andersom is het in Rusland, een bij uitstek homogenen staat, waar de centralisatie van het gezag zeer groot is en ondanks elk zelfbestuur, elk „zemstvos", is het Petrograd, dat regeert.

Honderd jaren geleden hield een comité „voor Poolsche vraagstukken" zitting op het congres te Weenen. Het was de laatste maal, dat het vraagstuk der Polen den Europeeschen diplomaten werd voorgelegd. Het ontwerp voor het zelfbestuur van Polen, zooals dit thans door de Russische regeering is gedacht, is niet met datgene te vergelijken, dat voor 100 jaren de vereeniging van Polen met Rusland beoogde. Het Poolsche Magna Charta in 1815 door Czaar Alexander I toegestaan, stelde de Polen in het bezit van een erfelijk koning, te Warschau te kronen. Een Poolsche Landdag zetelde toen te Warschau, een Poolsch leger verdedigde toen de grenzen van het land, een Poolsche rechtbank zorgde voor de rechtspraak in het land in den naam van den koning van Polen, terwijl het bestuur van het land zich in handen van een nationaal ministerie bevond. Om den geheelen omvang en het voordeel van deze nationale regeering te kunnen beoordeelen, is het voldoende den naam van minister van financiën Lubecki te noemen, die den grondslag voor de oeconomische vlucht van het land legde en zoo hoog was deze vlucht, dat noch de loop der jaren, noch politieke onderdrukking zijn werk konden vernietigen. Het verschil in het ontwerp van vóór 100 jaren en thans is buitengewoon groot. De Russische regeering schijnt het ontwerp voor het zelfbestuur in Galicië tot voorbeeld te hebben genomen. Wanneer we een en ander van nabij bekijken, is het Russische ontwerp veel bekrompener en laat bijna geen plaats over voor nationale ontwikkeling. Ondanks de kinderachtige concessie, waardoor uitsluitend op het vaderlands gevoel wordt gewerkt, van den mooi klinkenden titel van vice-koning, die meer beloofd dan het Oostenrijksch „K. K. Statthalter" is niet te betwijfelen, dat het beter is een Poolsch beambte als gouverneur te kiezen, om de nationale belangen te behartigen, dan een vertegenwoordiger van het Russisch gezag, zelfs met den verleidelijken titel van vice-koning. Eveneens mist de raad, die den Koning in het besturen van het land zal moeten bijstaan, elk parlementair karakter.

Ook is de Poolsche taal — bij het onderwijs in Galicië verplichtend — in het Russische ontwerp nauwelijks toegelaten. Het is te begrijpen, dat de Oostenrijksche Polen, ingevolge de buitengewone vermeerdering van het Poolsche element — door het bezetten van Galicië ontstaan — zich ingrijpende wijzigingen van het zelfbestuur in Gallicië voorstellen. De Polen zouden dan in het verbonden Oostenrijk onder de heerschappij der Habsburgers eenzelfde plaats innemen als thans de Hongaren hebben.

Dit is het minimum-programma der Oostenrijksche Polen. Wanneer men het maximum der aan de Russische Polen toegestane concessie vergelijkt in den vorm van een zeer beperkt zelfbestuur in een keizerrijk, dat in den grond voorstander van centralisatie is, zal het verschil niet weinig in het oog vallen.

Als tegenwicht voor de aan Polen toegestane concessies streeft Rusland er naar de gouvernementen van Chelm en Suwalki te anexeeren, ondanks het feit, dat het Poolsche element in deze provincies de boventoon voert, terwijl Rusland er gedurende de bezetting van Lemberg door de Russische troepen op uit was oostel. Galicië te russificeeren, ofschoon dit land reeds eeuwen tot Polen behoort en eene Poolsche bevolking van meer dan 1½ millioen zielen heeft.

Duitsche verdedigingswerken aan de Maas.

De Antwerpsche correspondent van de „Tel." schrijft:

„Zóózeer kan het den Duitschers aan het oostelijk front niet vóór den boeg loopen, of toch schijnen ze nog steeds even ernstig rekening te blijven houden met de mogelijkheid, dat ze op hun linie in Frankrijk tot wijken genoodzaakt zouden worden

Sedert lang al weten we, dat ze dwars door België twee nieuwe frontlijnen in gereedheid hebben gebracht. Naar 't zich laat veronderstellen: Eene voor 't geval, dat ze geen stand zouden kunnen houden aan de Yser en hun front dus, zoo als het in de strategie heet, zou worden „opgerold", en een voor 't geval dat hun front ongeveer in het midden, laat ons zeggen nabij Verdun, zou worden „doorgebroken".

Van de eerste hebben wij destijds een zeer uitvoerige beschrijving gegeven. Dat is de verdedigingslinie die steunt op Antwerpen, in het Noorden, de Schelde volgt tot Dendermonde, en vandaar in zuidoostelijke richting loopt tot Maubeuge.

Deze linie schijnt vrijwel in gereedheid te zijn Aan de Antwerpsche forten wordt niet zooveel meer gewerkt en, na de voltooiïng van de raadselachtige betonkokers in den Scheldedijk, ten noorden van deze vesting, schijnt ook de benedenstroom voldoende in staat van verdediging te zijn gebracht, want daar óók werd in de laatste weken niet zoo veel meer uitgevoerd.

Ook hooren we niet meer, dat in Oost-Vlaanderen, Brabant of Henegouwen de boeren nog tot het aanleggen van loopgraven genoodzaakt zouden worden, zooals dat een groot deel van den winter het geval is geweest.

Maar des te feller is de bedrijvigheid op de tweede lijn, die op de Maas steunt met Luik als bijzondersten knoop. Hier laat de militaire overheid zoo goed als uitsluitend door Duitschers arbeiden en zooveel als 't maar kan wordt de bevolking van de werken verwijderd, dochalles verbergen, gaat nu eenmaal niet in een zoo dicht bevolkte streek, en uit de provinciën Namen en Luik ontvangen we nog berichten genoeg over de bedrijvigheid der Duischers, om ons een vrij helder idee te kunnen vormen van de frontlinie, welke zij aldaar in gereedheid brengen.

Zoo weten we, dat op dit oogenblik met koortsige haast gearbeld wordt op den rechter Maas-oever, aan een formidabel ensemble van loopgraven, prikkeldraadversperringen en betonvloeren voor zwaar geschut. Dat zijn geen veldwerken meer, maar ware vestingen voor een stad Op vele plaatsen worden deze verdedigingswerken door nieuwe spoorlijnen verbonden, die in dit rotsachtige land ten koste van ontzaglijke inspanning aangelegd worden

De voornaamste dezer nieuwe spoorwegen is die welke Brussel in ongeveer rechte lijn met Aken moet verbinden. Voor dezen spoorweg wordt een tunnel geboord door den heuvelrug tusschen Wonck en Lixhe, vlak bij de Nederlandsch-Limburgsche grens, en te Visé wordt een enorm station gebouwd.

Het is duidelijk, dat ze een tweede groote lijn willen hebben van Duitschland uit naar het hart van België."

Berichten uit de Kolonie.

Gaan en komen.

In het begin der volgende week zal de Weleerw. Pater M. LAMERS, Pastoor van Rincon, naar Bonaire terugkeeren en de Weleerw. Pater A EUWENS weder naar Curaçao komen.

De Havenwerken.

De „Hayward Bucket" hapt stevig door; daar is al heel wat specie op gehaald.

De „Priestman baggermachine" lag tot gisteren voor de smidse in het Rifwater en werd hersteld, vandaag is zij weer aan 't baggeren bij het Waterfort.

Het schietvlot werd voor het eerst nu ook verhaald naast het Water fort; aan die zijde werd nog nimmer met mijnen gewerkt. De schoten klinken nog harder dan vroeger en lokken veel belangstellenden. Menig vischje wordt door den harden slag bedwelmd en komt aan de oppervlakte drijven, waar er al heel gauw jacht op gemaakt wordt.

Phosphaat.

Het Zweedsche stoomschip „Torbjörn," groot 2927 M^3 netto, gezagvoerder H. A. Danielsson, is te Newport, Fuikbaai, den 2n. September aangekomen van St. Vincent (Kaap Verdische eilanden), heeft aldaar eene lading van 1.828 800 K.G phosphorzure kalk ingenomen en is. — na in de Willemstad te hebben gebunkerd,— den 8n. d. a. v. vertrokken met bestemming naar Helsingborg (Zweden).

Dit is van 't jaar al het tiende schip. In de laatste twee maanden komen de schepen bijna geregeld om de veertien dagen. Als dat zoo doorgaat, wordt het een goed jaar voor Sta. Barbara.

Roode Kruis.

De eerste inteekinglijst ten bate van het Fransche Roode Kruis werd ten kantore van den Franschen Consul gesloten met een bedrag van f 729.

Valsch Geld.

Men zij op z'n hoede! Van verschillende kanten wordt gewaarschuwd tegen valsche Bolivars van allerlei slag en soort. Nu weer maakt de Columbiaansche Consul bekend, dat er valsche muntstukken in omloop zijn van 20 Bolivar.

Dankbetuiging.

In dank ontvangen van de „Curaçaosche Handel Maatschappij" reclame-brochures voor olie en gasoline van The Texas Company.

Deze olie en deze gasoline zijn ook te gebruiken bij vliegmachines!

Altijd goed, dat men van te voren weet, waar men terecht kan.

Wanneer komt de eerste vliegmachine op Curaçao? Auto's zijn er al 72.

Red „D."

„Boletin Comercial" berichtte gisteren, dat de Noorsche „Stavangeren" in plaats van de „Zulia" 5 Sept uit New-York is vertrokken en 23 Sept a. s. hier zal aankomen.

Zij zal de Post overgeven aan de „Merida," die onmiddellijk naar Maracaibo vertrekt, terwijl de „Stavangeren" naar La Guayra gaat.

Den 26n. September in onze haven teruggekeerd, zal de „Stavangeren" in de plaats treden der „Merida" welk schip naar New-York moet ter reparatie.

De Orkaan.

De Bovenwindsche eilanden hebben een slag met den staart gehad. Heel veel wind, nog grooter angst, maar Goddank weinig schade. Alleen de katoen op St. Eustatius heeft iets geleden.

EXCELENTE
PARA LOS NIÑOS

No hay nada que les sienta tan admirablemente á los niños como la *Emulsión de Scott*. Abastece los elementos más necesarios para su desarrollo, y por lo tanto debiera de dárseles cada vez que dan muestras de debilidad, enflaquecimiento, etc. La

EMULSION DE SCOTT

la recetan los más conocidos médicos; no hay medicamento que goce de tan unánime y autorizada aprobación. Absolutamente exenta de alcohol ó drogas nocivas.

PIDA SIEMPRE LA EMULSION DE SCOTT LEGITIMA.

Officiëele berichten.

Aan den tweeden hulpbrievenbesteller alhier, Cornelis Mendez, is op zijn verzoek eervol ontslag uit 's lands dienst verleend.

De heer R. J. Eman is benoemd tot lid van de commissie van beoordeeling bedoeld bij de Algemeene verordening I. U. en D. 1908 op Aruba en de heer G. G. Arends tot lid dier commissie voor het openen en sluiten van gouvernements entrepôts aldaar.

Aan den Griffier bij het kantongerecht alhier, tevens wijkmeester van de 1ste wijk, Willemstad, J. H Lampe, is veertien dagen verlof verleend; de 1ste commies W. J H. B. Gravenhorst is tijdelijk belast met de functiën van griffier bij het kantongerecht alhier, en de heer H. J. Cohen Henriquez met de functiën van wijkmeester van de 1e wijk.

Aan den kommies 2de klasse der belastingen Johan van Meeteren is is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend.

De klerk ter Administratie van financiën J. H. Perret Gentil Lz. is tijdelijk werkzaam gesteld ter Griffie van het Hof van Justitie.

Marktbericht van den Curaçaoschen Handelsbond.

Van 10 Sept. 1915.

AARDNOTEN (Pindas) per KG	—
ZOUT per vat van 180 K.G	f 0.80
DIVIDIVI per K,G	„ 0.05½
ORANJESCHILLEN per KG. 1st kw.	„ 0.50
id. per KG. 2e kw.	„ 0.80
HUIDEN per K.G	„ 0.60
GEITENVELLEN per K.G	„ 0.80
WOL per K.G	„ 0,18
SCHAPENVELLEN per stuk	„ 0.50
BEENDEREN per K.G	„ 0.02
RECINUS-ZAAD per K.G	„ 0.05
STROOHOEDEN (hippijapa).	
Kwaliteit No, 1 per dosijn	„ 3,12½
„ „ 1 (gebleekt) „ „	„ 3.25
„ „ 2 „ „	„ 5.
„ „ 3 „ „	„ —
„ „ 3 „ „	„ —
„ „ 4 „ „	„ 625
„ „ 5 „ „ OLA	„ —.
„ „ 6 „ „	„ 8
„ „ 7 „ „	„ 9
„ „ 8 „ „ OLA	„
„ „ 9 „ „	„ 12.50
„ „ 10 „ „ OLA	„
„ „ 11 „ „	„
„ „ 12 „ „ OLA	„
„ „ 13 „ „	„
„ „ 14 „ „ OLA	„
„ „ 15 „ „	„
„ 1 van 25 c.M. of minder f	

Posterijen.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven

Maks Brito, Richard J. Curan, Esteban Croes, Rebeca O. de Lopez, Juan Da Costa Gomez, Mina Hallen para entregar á Antonet Maarti, Directiva Sociedad „La Piadosa", Rosa Nahr, Ariet Piter, Johanna Palm, Malteda Rodriguez, Pachi Rademaker a/b S.S. „Philadelphia", John N. Rigand, Francinet Schotborgh, Escuradina Wantonie, Pedro B. Walter.

Aangeteekende stukken: Altamira P. de Garcia en een rebut aan Jozef Marchena, Cardiff.

Drukwerk: A. Price & familia.

Ratten.

Gedurende de laatste 8 dagen werden in het fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd 17 ratten

Examen.

Hedenmorgen ontvingen we de goede tijding, dat de student JUAN ENRIQUE CROES met gunstig gevolg het eind-examen H B. S. in Nederland heeft afgelegd.

Onze gelukwenschen, ook aan de geachte Familie!

Plantzaad van Amerika.

Blijkens telegrafisch bericht, ontvangen door den HoogEdelGestr. Heer Gouverneur dezer Kolonie, van het Nederlandsche gezantschap te Washington, zijn de verschillende voor Aruba, Bonaire en Curaçao bestelde plantzaden als Fetevita Sorghum, White Kafir, diverse boonen en pinda's, den 8sten dezer per S.S. „Caracas" voor Curaçao verscheept en kunnen dus den 16en d. a. v. hier zijn. Niettegenstaande alle moeite, mocht het ondergeteekende niet gelukken, zaad van Siete Siman machtig te worden. Hij heeft evenwel gegronde hoop, dat de bestelde sorghum's zullen voldoen. White Kafir heeft trouwens reeds getoond een aanwinst voor onze maïscultuur te zijn

Van Curaçaosche Kleine Maïs is nog een belangrijke voorraad op Cas Chiquito aanwezig en ook verkrijgbaar op Rust.

Curaçao, 11 September 1915.

De Landbouwkundige v. d. Kolonie Curaçao,

G. B Dussel.

Nederland.

Het Landstorm-ontwerp.

Herhaaldelijk werden vorige weken wijzigingen in het thans in de Tweede Kamer aangenomen Landstormontwerp aangebracht.

Verschillende verbeteringen zijn daardoor verkregen: 1e. dat de leeftijdsgrens van hen, die kunnen worden opgeroepen, van 40 tot 30 jaar is teruggebracht; 2e. dat het ontwerp uitdrukkelijk is gestempeld tot *noodwet*, die men zal moeten opheffen, zoodra de tegenwoordige buitengewone omstandigheden hebben opgehouden te bestaan; 3e. dat in den considerans als *bedoeling* van dit ontwerp is uitgesproken: het met verlof zenden der landweermannen.

Dit zijn geen onbelangrijke voordeelen, zoo zegt nu het „Centrum".

„Het ontwerp is thans naar verschillende zijden ingedijkt.

En al zullen, naar het zich laat aanzien, de te brengen persoonlijke en financiëele offers nog zwaar genoeg wegen, wat met deze wet van de Natie wordt geëischt, krijgt dan toch een tijdelijk en voorbijgaand karakter en draagt als zoodanig het cahet van iets abnormaals, waarop men zich niet zal mogen beroepen onder normale omstandigheden.

Het zal zaak zijn, dat daaraan terdege worde vastgehouden door allen, die wars zijn van militairistische strevingen.

Dat deze laatste zich niet meer zullen doen gevoelen, is bezwaarlijk aan te nemen.

Tijdens den oorlog en ook na den oorlog zullen de militairisten terrein trachten te winnen en binnen korter of langer tijd zich datgene pogen te verzekeren, wat zij nu reeds gaarne hadden binnen gehaald of ingeleid.

Daarom blijve men waakzaam en worde tegenover het drijven naar algemeenen dienstplicht met al den aankleve van dien, voortdurend herinnerd aan den duidelijk omschreven aard van het ontwerp, welks intrekking, dank zij het amendement-Van Sasse van Ysselt, feitelijk een quaestie van tijd is geworden.

Van een overgangsperiode naar een toestand van alle man soldaat en alle man naar de kazerne, mag geen sprake zijn en men zal zich daartoe nimmer op de aanneming van het ontwerp kunnen beroepen."

Buitenland.

Keizer Wilhelm heeft uit het groote hoofdkwartier een manifest tot het Duitsche volk gericht van den volgenden inhoud.

Een jaar is heengegaan, sedert ik het Duitsche volk onder de wapenen moest roepen.

Een ongehoord bloedige strijd kwam over Europa en de wereld.

Voor God en de geschiedenis is mijn geweten zuiver: ik heb den oorlog niet gewild. Na een tien jaren van voorbereiding meende de entente der mogendheden voor wie Duitschland te groot geworden was, dat 't oogenblik gekomen was om 't rijk, dat in een rechtvaardige zaak trouw aan de zijde van zijn Oostenrijksch-Hongaarschen bondgenoot stond, te verdeemoedigen of in een worsteling met een overmacht te verpletteren.

Geen veroveringszucht heeft ons, gelijk ik reeds een jaar geleden heb verkondigd, in den oorlog gedreven.

Toen in de dagen van Augustus allen, die in staat waren de wapenen te dragen, zich onder de vaandels schaarden en de troepen tot den strijd voor de verdediging uittrokken, voelde iedere Duitscher op den aardbodem, op het eensgezinde voorbeeld van den Rijksdag, dat voor de hoogste goederen van de natie, haar leven en haar vrijheid, moest worden gevochten.

Wat ons te wachten stond, als het 't buitenlandsche geweld gelukte het lot van ons volk en van Europa te bepalen, heeft het treurig lot van mijn gelief Oost-Pruisen getoond.

Door het bewustzijn dat wij ons in een strijd bevonden, die ons opgedrongen was, werden wonderen verricht.

De strijd der politieke meeningen verstomde. Alle tegenstanders begonnen elkander te begrijpen. De echte geest van gemeenschappelijke trouw vervulde allen, die tot het volk behoorden.

Dankbaar mogen wij heden zeggen: „God is met ons geweest."

De vijandelijke legers, die zich vermaten om binnen weinige maanden Berlijn binnen te dringen, zijn met machtige slagen in het Westen en het Oosten ver teruggedreven. Tallooze slagvelden in de meest verschillende deelen van Europa, gevechten ter zee aan de nabije en meest verwijderde kusten, toonden, wat de Duitsche verbittering in noodweer en de Duitsche krijgskunde vermogen.

Geen verkrachting van de beginselen van het volkenrecht door onze vijanden was in staat om de oeconomische grondslagen van onze oorlogvoering aan het wankelen te brengen.

Staat en gemeente, landbouw, nijverheid, handel, wetenschap en techniek wedijverden, om den oorlogsnood te leuigen.

Begrijpend dat er in het vrije ruilverkeer moest worden ingegrepen en zich geheel wijdend aan de zorg voor de broeders in het veld, spande de thuis gebleven bevolking zich in om het gemeenschappelijk gevaar af te wenden.

Met diep gevoelde dankbaarheid gedenkt heden en voor altijd het vaderland hen, die met doodsverachting den vijand het hoofd bieden, hen die gewond of ziek terugkeerden, en voor allen hen die in vreemde aarde of op den bodem der zee van den strijd uitrusten.

Met de moeders, vaders, weduwen en weezen gevoel ik smart over hun dierbaren, die voor het vaderland hun leven lieten.

De inwendige kracht van een eensgezinden nationalen wil in den geest van degenen, die het rijk hebben geschapen, waarborgen de overwinning.

De dijken, die dezen hebben opgeworpen, en het denkbeeld dat wij nog eens zouden hebben te verdedigen, wat wij in 1870 hebben bereikt, hebben den grootsten stormvloed van de wereldgeschiedenis getrotseerd.

Na de voorbeeldelooze bewijzen van individueele bekwaamheid en nationale levenskracht, voed ik het blijde vertrouwen, dat het Duitsche volk de loutering, die het in den oorlog heeft ondergaan, zal behouden en flink voorwaarts zal schrijden in ontwikkeling van geest en karakter, op de beproefde oude en de met vertrouwen ingeslagen nieuwe wegen.

Iets grootsch te beleven maakt Godvreezend en vast van karakter. Laten wij, terwijl er heldhaftige daden worden gedaan, zonder weifeling voortgaan te lijden en te werken tot de vrede komt, de vrede, die ons de noodzakelijke militaire, politieke en oeconomische waarborgen biedt voor de toekomst en de voorwaarden schept voor een onbelemmerde ontplooiing van onze scheppingskracht in heel ons land en op de vrije zee.

Zoo zullen wij den grooten strijd voor Duitschland's recht en vrijheid er eervol afbrengen, en voor God, Die onze wapenen verder moge zegenen, de overwinning waardig zijn.

Groote Hoofdkwarier, 1 Augustus.

WILHELM. I. R.

En minister Helfferich verklaarde aan een Amerikaansch correspondent:

1e. De Engelsche uithongeringsoorlog tegen Duitschland is eens en voor altijd mislukt. Het is gebleken, dat onze binnenlandsche voedingmiddelen-productie, verbonden met het broodkaarten en maximumprijzen systeem, ook aan de armsten de noodzakelijke voeding verzekert en wel tegen lager prijzen dan in Groot-Brittannië.

2e. ook grondstoffen kan men ons niet onthouden. De met het volkenrecht strijdige bemoeilijking van den toevoer van grondstoffen is voor ons wel hinderlijk, maar niet doodelijk. De belangrijkste grondstoffen, steenkool en ijzer, worden ons overvloedig opgeleverd door ons eigen land;

3e. het schrikbeeld van de werkloosheid is verjaagd. Er is meer arbeid dan door de arbeiders kan worden verricht. De oorlog is een grooter werkgever gebleken dan vroeger de export;

4e. in financiëel opzicht kan Duitschland den oorlog voor onbegrensden tijd volhouden. Wat wij voor den oorlog noodig hebben, betrekken wij bijna uitsluitend uit ons eigen land. Op deze wijze worden de oorlogsuitgaven spaargelden, die het rijk weer terugkrijgt in den vorm van inteekeningen op de oorlogsleeningen.

Ook de *Vorwärts* meent:

Op het gebied van oorlogstoerusting en gereedheid staat Duitschland er zoo schitterend voor, dat zijn vijanden alle hoop op een economische nederlaag kunnen opgeven. Al moge er, ook op het gebied van requisitie en zorgvuldige verdeeling van voedingsmiddelen — met het oog op een niet bovenmatige prijsstijging — in het eerste oorlogsjaar gezondigd zijn en moet de toekomst beterschap brengen, zoo zijn toch alle uithongeringstheorieën geheel falikant uitgekomen. Duitschland is zoozeer van voedingsmiddelen en grondstoffen voorzien, dat het den oorlog nog onafzienbaar kan rekken. En een militaire onderwerping van Duitschland hebben ook helderziende mannen onzer tegenpartij reeds lang als ondoenlijk ingezien.

Ook de Engelschen

zien nog heelemaal niet in, dat het noodig is, een einde aan den oorlog te maken..

Sir Edward Grey zond de volgende mededeeling ter gelegenheid van den jaardag der oorlogsverklaring aan de Amerikaansche pers:

De redenen, die Groot-Brittannië er toe bewogen hebben den oorlog te verklaren en de idealen, waarvoor 't strijdt, zijn al dikwijls uiteengezet, en worden ook in Amerika volkomen begrepen. Ik laat gaarne aan het Amerikaansche volk over te beoordeelen aan welke zijde het recht of het onrecht is in dezen oorlog en ook wie dien op goede of slechte wijze heeft gevoerd.

Het geheele rijk en zijn dappere bondgenooten zijn thans meer dan ooit vastbesloten om den oorlog tot een gunstig einde vol te houden, waarop een eervolle vrede zal volgen, die gegrondvest is op vrijheid en niet op een drukkend militairisme."

Naar aanleiding van een artikel van graaf Reventlow schreef Balfour, de minister van Marine aan de *World* van New-York een uitvoerig betoog, waarin hij volgens het *Hbl.* o. m. zegt:

In het begin van den oorlog werd ons gezegd, dat men zich voorstelde van de Engelsche vloot zoolang het eene schip na het andere te vernietigen, tot beide tegenstanders gelijk stonden. Dit plan heeft totaal schipbreuk geleden. De gewenschte gelijkheid is thans verder af dan twaalf maanden geleden. Dat zou ook nog juist zijn, wanneer sommige buitengewone scheeve voorstellingen omtrent acties, als in de Noordzee zouden hebben plaats gehad, werkelijk eenigen grond hadden.

Reventlow deelt ons bv. mede, dat een Engelsch eskader in het gevecht op 28 Augustus, toen eenige Duitsche kruisers vernield werden, ernstige schade had geleden. Dit is ten eenemale onwaar. Hij vertelt verder, dat de Engelschen in het gevecht op 18 Januari, toen de „Blücher" in den grond werd geboord, den nieuwen slagkruiser „Tiger" verloren. Dit is eveneens onjuist, in dat gevecht verloren wij zelfs niet het kleinste bootje.

Ik weet niet of deze verkeerde voorstellingen van veel belang zijn, maar ten behoeve van hen, die er anders over denken, wil ik zeggen, dat in geen enkel zeegevecht, behalve dat aan de kust van Chili, een schip van de Engelsche vloot in den grond is geboord of ernstig beschadigd.

Behalve deze zuiver denkbeeldige overwinningen is de eenige daad der Duitsche oorlogsschepen in de Noordzee, een daad, waarop Reventlow met trots en voldoening uitweidt, de aanval door Duitsche schepen op onverdedigde steden in Yorkshire. Voor dit immoreele bedrijf kwamen twee of drie snelle kruisers gedurende den nacht over de Noordzee. Bij het aanbreken van den dag beschoten zij een open badplaats en doodden een aantal burgers, mannen, vrouwen en kinderen en na anderhalf uur aan deze dappere daad te hebben besteed, trokken zij zich ongedeerd terug naar hun eigen verdedigde wateren.

Ik persoonlijk ben van meening, dat het beter is verhalen te verzinnen als het in den grond boren van de „Tiger," dan te bluffen op wapenfeiten als voorgenoemde.

Iets nieuws was, dat onderzeeërs werden gebruikt tegen onverdedigde koopvaardijschepen, en ongewapende treilers.

En zulks — dat moet toegegeven worden — had men noch te Washington noch te Londen voorzien. Het is iets zuiver Duitsch.

Maar Reventlow vergist zich deerlijk, zoo hij meent, dat deze moorddadige methoden in het afgeloopen jaar het economische leven in Engeland ook maar in het minst hebben geschaad. Wel hebben zij een onuitwischbaren smet geworpen op den naam van de Duitsche vloot.

Wat de werkzaamheid der Britsche vloot betreft:

Geen enkel Duitsch schip bevaart meer den Oceaan, en de handel der geallieerden is beter beveiligd tegen rechtmatige en onrechtmatige aanvallen.

De Duitsche vloot heeft zich nog niet buiten haar beschermde wateren gewaagd, er is nog geen aanval beproefd in deze eilanden. Troepen zijn van grooter getale, dan ooit is voorgekomen heen en weer over de zeeën vervoerd en op het land krachtig gesteund.

De grootste militaire mogendheid heeft moeten zien, dat hare koloniën haar outrukt werden, zonder bij machte te zijn ook maar één kanon tot haar verdediging te landen.

BEKENDMAKING.

De verkoop van ZILVEREN GOUDEN en JUWEELEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van 1en Maart 1914 t|m 31sten Augustus 1914 onder No. **9691 K,** t|m No. **7622 L,** zal plaats hebben op *Donderdag*, den **16n. Sept.** a.s., en volgende Donderdagen Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, den 11en Sept. 1915.

De Voorzitter.

A. JESURUN.

The Farmer knows

"Pittsburgh PERFECT" Electrically Welded FENCE can be trusted

"Pittsburgh Perfect"
Wire Fencing is best all through.

THE BEST WIRE — The wire is drawn from a special quality of open hearth material—tough, pliable, strong, long lived like old-time iron Wire. It is the finest fencing wire possible to manufacture.

Galvanizing Perfect — Heavily galvanized by our own new and perfect process, the wire is positively moisture-proof. The fact that

All Stay Wires and Line Wires are Electrically Welded

not only eliminates the weakening and moisture-gathering wraps, clamps and ties, but practically transforms the fence into one piece of perforated steel.

No Waste Wire — No Waste Weight — There is no waste wire to make useless weight; instead, heavier wire is used and *all* the weight is *fence*. Stay wires being of the same size as line wires, the

"Pittsburgh Perfect" Fence is the Strongest in the World
73 Styles and sizes, adapted to every purpose—FIELD, FARM, RANCH LAWN, POULTRY.
EVERY ROD GUARANTEED PERFECT.

J. H. E. JOUBERT
IJzerstraat No 39
CURACAO

Exclusive Agent for the Dutch W. I.

Honorable Distinción.

Recomendando la Emulsión de Scott no se hacen promesas imposibles. Pero en todo caso su eficacia va asegurada por la opinión de miles de médicos en todas partes, muchos de ellos hombres de prestigio que no prestarían su nombre sino se tratara de una preparación de indiscutible mérito.

„Desde hace mucho tiempo hago uso de su Emulsión de aceite puro de hígado de bacalao de Noruega con hipofosfitos de cal y de soda y glicerina, en las enfermedades en que está indicada. Por su bondad y por el buen resultado que me ha ofrecido su empleo, la recomiendo y continuaré recomendándola."

Dr. Francisco F. Feo, Caracas, Venezuela 4

Photographische Inrichting.

Soublette et Fils,

HOFPHOTOGRAFEN

VAN

H. M. de Koningin der Nederlanden

BEKROOND

te Amsterdam 1883,
„ Antwerpen 1885,
Chicago 1893, en
„ Curaçao. Eerste Prijs Eeremedaille, 1904.
„ Brussel, 1910

Curaçao, Waterkant Otrabanda.

Adverteert steeds

IN DE

Amigoe di Curaçao.

DIVIDIVI.

W. L. Montgomery & Co.

Brokers in Foreign Hides and Skins,

Dealers in Tanning Materials.

146 Summer Street, Boston U. S. A.

Correspondence Solicited.

Reference, First Natl. Bank of Boston.

8

LONGMAN & MARTINEZ

NEW YORK.

(OPGERICHT IN HET JAAR 1852.)

Fabrikanten en exporteurs van verfwaren in allerlei soorten in poeder en in olie; Vernissen niet inbijtende verf voor hout en ijzer; Verf voor vloeren, die in één nacht droog zijn; Witte lak voor badkuipen; Verf in vernis om de mooie vlammen der kostbare houtsoorten na te maken; Verf in vernis voor rijtuigen; Oliën om te glansen, etc.

Monsters worden op aanvrage gratis verzonden.

Depot bij C. WINKEL & ZONEN.

HAVEN-NIEUWS.

VAN 4 SEPT. — 18 SEPT.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Philadelphia	H Hichborn	8 Sept.	La Guayra	8 Sept.	New York
Merida	A Johanson	8 „	Maracaibo	9 „	Maracaibo
Maracaibo	G W Goodman	11 „	New York	11 „	Maracaibo
Commewijne	D Haasnoot	12 „	Amsterdam	13 „	New York
Pr d. Nederlan.	J A Egmond	10 „	New York	13 „	Amsterdam
Merida	A Johanson	13 „	Maracaibo	13 „	La Guayra
Merida	A Johanson	15 „	La Guayra	16 „	Maracaibo
Maracaibo	G W Goodman	16 „	Maracaibo	16 „	New York
Caracas	G B Terril	16 „	New-York	16 „	La Guayra
Siena	G M Minetti	12 Sept	Colón	12 Sept	Génova
Tordenskjold	Nilson	5 „	Norfolk	?	Cuba
Buenos Aires	J. Cisa	16 „	Colón	16 „	Barcelona
Torbyorn	Danielsson	6 „	New Port	7 „	Suecia
Viking	Jensen	10 „	Pto Colombia	10 „	Grenada

Schoeners.	Aankomst	van	Schoeners.	Vertrek	naar.
Nereida H	4 Sept.	Pto Rico	*Perla de Osama*	4 Sept	S J de Pto. Rico
Rosa Maria H	5 „	Aruba	*Gacela H*	4 „	Maracaibo
Juan Luis H	6 „	Aruba	*Silfide H*	4 „	Bonaire
Marina V	7 „	Maracaibo	*Alix H*	6 „	Vela de Coro
Maracaibo V	7 „	Maracaibo	*Rosa Maria H*	7 „	Aruba
Carlota H	8 „	Maracaibo	*Nereida H*	7 „	Pto Rico
Rita Otilia V	10 „	Maracaibo	*Juan Luis H*	7 „	Aruba
Alix H	9 „	Vela de Coro			
Estelle H	10 „	Isl Barlov.			